

fuldt socialt Fremskridt, og vi vil ogsaa være med til i denne Henseende at gennemføre en fuld Genforening mellem de sønderjydske Landsdele og det gamle Land.

N. C. Jensen: Hvis jeg kunde nære det sangvinske Haab, som nu af forskellige ærede Talere af det Parti, jeg tilhører, er udtalt om, at Gennemførelsen af denne Lov vil være et Fremskridt, der fører hurtigere frem mod Maalet, Forsikringsprincippet, end den gamle Alderdomsunderstøttelseslov, saa vilde jeg, hvor meget jeg end har at indvende mod dette Lovforslag, have stemt for det. Men jeg har af forskellige Grunde ikke dette sangvinske Haab.

Da dette Lovforslag var til første Behandling her, udtaltes der fra den ærede Ordfører for det Partis Side, som jeg tilhører, fuldstændig Anerkendelse af det Princip, der er nedlagt i dette Lovforslag, hvilket efter min Mening var det samme som en fuldstændig Anerkendelse af det Princip, som den tidligere Indenrigsminister Rode havde lagt til Grund for sit Lovforslag. Denne Tilslutning blev motiveret med, at vel var Folkeforsikringstanken en Tanke, der var værd at sysle med, men de Dage, da Folkeforsikringsprincippet kunde lægges til Grund for Alderdomsforsørgelsen, var forbi: vi havde nu levet i 30 Aar under Alderdomsunderstøttelsesloven, og følgelig kunde vi ikke mere gaa over til en Løsning af dette Spørgsmaal gennem Folkeforsikring. Dette Synspunkt vil vi møde paa vor Vej, og det er efter min Mening ogsaa en velbegrundet Tale, der da førtes, set fra det Synspunkt, som den daværende Ordfører havde.

Nu siger man fra forskellig Side, at man haaber, at denne Lov vil blive modtaget med Glæde og Velvillie. Jeg ved oprigtig talt ikke, hvem det skulde være, der skulde modtage denne Lov med Glæde og Velvillie, naar ikke det socialdemokratiske Parti af rene Principhensyn kan stemme for denne Lov. For i den Tid, jeg har syslet med dansk Politik, maa jeg indrømme, at jeg har ikke set Statsocialismen gennemført mere udpræget, end det sker i dette Lovforslag. Det var ikke megen Velvillie, der blev proklameret, da den gamle Alderdomsforsørgelseslov blev gennemført; det hed: Dette er en jammerlig Understøttelseslov og meget andet, som jeg slet ikke skal opholde mig ved. Men den nævnte Lov dannede alligevel

Grundlaget for en Udvikling indenfor vor Alderdomsforsørgelse, som har medført en Udgift for Kommuner og Stat, om hvilken man nu fra alle Sider siger: Den kan vi ikke bære — i hvert Fald kan Kommunerne ikke bære den. Der laa i den gamle Alderdomsunderstøttelseslov et Agitationsstof, der af de Oppositionspartier, der skal leve paa Opposition, næsten ikke kunde betales for dyrt. Men var den gamle Alderdomsunderstøttelseslov en Lov, som gav Agitationsstof, saa er jeg overbevist om, at Gennemførelsen af dette Lovforslag vil gøre det i endnu højere Grad.

Der tales nu om, at vi er kommet for højt op med Udgifterne, og at der skal spares. Men hvor er det, man vil spare? Man siger, man vil spare ved de faste Satsler. Ja, men man maa da spare paa Udgifterne til dem, der trænger mest til at faa Understøttelse. Lad være, at man i nogle Byer er kommet op paa forfærdelig høje Understøttelser; men det er man sandt for Dyden ikke i al Almindelighed. Den Besparelse, der ligger i, at man gaar fra 60 Aar til 65 Aar, er efter min Mening ganske illusorisk, saaledes som Løven nu vil blive vedtaget. For man har alligevel for at naa til det Resultat, man er naaet til, maattet stille i Udsigt, at man vil yde de gamle i Alderen 60—65 Aar det nødvendige.

Naar jeg fra min Ungdom af har holdt paa Folkeforsikring, er det, fordi den giver den personlige Stolen paa sig selv, som jeg tror, vi alle sammen skulde arbejde hen til at blive besjælet af. Det bliver sagt, at her bliver man fri for Skønnet. Hvad er det for et Skøn, man bliver fri for her? Man er fri for at skønne over, hvor meget den enkelte Nyder skal have i det Øjeblik, Aldersrenten begynder, men det er ogsaa det hele. Vi behøver blot at se paa, hvad der i § 3 forlanges, at den eventuelle Rentenyder skal gøre. Aldersrenten er jo ikke noget, der kommer som en Ret, den kommer ikke mere som en Ret, end Tilfældet var med Alderdomsunderstøttelsen. Den paagældende skal komme med sin ydmyge Begæring og skaffe de Bevisligheder til Veje, som kvalificerer ham til at faa denne Alderdomsunderstøttelse. Der er efter min Mening en stor Forskel mellem dette her, og hvad man vilde faa paa Grundlag af en Folkeforsikring. Der vil det hedde: Jeg